

men kun et Fællesskab i Forfølgningen, hvorfor altsaa den Omstændighed, at en Ejendom kommer under Tvangsauktion, ikke gør nogen Forandring med Hensyn til Spørgsmaalet, om de Fordringer, som have af andre Panthavere i Ejendomme, ere forfaldne eller ikke. Det eneste, der kunde vække Tvivl i Lovforslaget om denne Sætning, er Bestemmelserne i §§ 28 og 41, som maatte kunde fremkalde den Tanke, at alle Prioriteter skulde udbetales, i alt Fald i saadanne Tilfælde, hvor man paa Grund af Uenighed om, i hvilken Orden paagældende skulle fyldestgøres af Auktionssummen, henstyder dette Spørgsmaal til Utsættelse bagefter med Auktionsforvalteren. Efter min Mening burde disse Paragraffer ikke forstaas saaledes, men kun forstaas saaledes, at de have de Dele af Auktionssummen for Dje, som overhovedet skulde udbetales. Men naar der fra nogen Side rejsses Tvivl i denne Henseende, forekommer det mig rigtig, at man afsjælper denne formentlige Uklarhed ved udtrykkelig at udtale, hvad der vistnok alligevel maatte antages, nemlig, at ingen Panthaver derved, at Ejendommen sættes til Auktion, kan tvinges til at modtage Betaling, før hans Fordring efter de almindelige Regler er forfalden.

Dernæst har jeg tilladt mig at stille et Ændringsforslag til § 33. Der er en lille Forfeil i det her foreliggende Forslag og et, jeg først havde stillet, og det er navnlig det, som har foranlediget mig til at lade Bladet omtrykke; jeg vil derfor bede ærede Medlemmer have Opmærksomheden henvendt paa, at her er Tale om Ændringsforslaget, saaledes som det ser ud paa det omtrykte Blad. Der blev som bekendt i det andet Ting gjort en Forandring i Lovforslaget i den Retning, at Auktionsforvalteren *ex officio* skulde paase, at der ikke ved Auktionsbetingelserne blev stipuleret noget, som kunde være til Præjudice for Panthaverens Ret, saaledes som denne fremgik at være af den fremlagte Benteattekst. Den Bestemmelse, som handler om det Tilfælde, at ved Auktionen nogen gjorde Indsigelse i Retning af, at dette ikke var stet, og Fogden altsaa kom til at afgive Kendelse herover, var affattet saaledes, at den vilde have til Følge, at den, der erklærede at vilde appellere Fogdens Kendelse, kunde saa Auktionen udsat uden videre, blot ved at erklære, at han agtede at appellere Kendelsen. Det forekom mig at være en tvivlsom Regel, idet jeg nemlig mener, at enten maatte man rent opgive en saadan Regel og lade den almindelige Regel gælde, nemlig at der ikke kan appelleres før bagefter — bagefter kan man appellere Auktions-

forretningen til Annullation paa Grund af urigtig Afgørelse af Auktionsforvalteren — eller ogsaa maatte man i hvert Fald fordrø som Betingelse for, at nogen saaledes kunde standse Auktionen, at han, om det forlangtes, stillede Sikkerhed for Følgerne heraf. Det er nemlig indlysende, at en saadan Fremgangsaade, en saadan Handling som den at standse en Auktion ved Erklæring om, at man vil appellere Fogdens Kendelse, kan medføre meget betydelige Tab for dem, der ere interesserede i Ejendommens Salg, naar Auktionen maatte efter temmelig lang Tid skal genoptages. Appellen af et saadant Spørgsmaal gaar jo ikke saa hurtig, saa det er ikke umuligt, at det senere vil vise sig, at der ikke kan faas saa meget for Ejendommen, som kunde opnaas i det Øjeblik, Auktionen foretoges, ligesom der ogsaa paa andre Maader kan lides Tab. Derfor forekommer det mig, at naar man vil gaa den Vej, maa det i alt Fald tilføjes, at det kan forlanges, at den, der saaledes vil standse Auktionen, skal stille Sikkerhed for Følgerne deraf. Da jeg har Grund til at formode, at man i Folketingets Udvalg holder paa denne Bestemmelse, har jeg altsaa tilladt mig at indskrænke mig til at foreslaa det tilføjet, at den, der saaledes erklærer Appel, skal paa Forlangende stille Sikkerhed for det ved Auktionens Udsættelse forvaldte Tab.

Dernæst har jeg stillet det Ændringsforslag til § 38, som jeg ved Sagens 1ste Behandling bebudede, nemlig, at den Bestemmelse gaar ud, at den Panthaver eller Udlægshaver, der lader sig Ejendommen udlægge, skulde være fri for at betale Stempelgebyr og Halvprocentafgift. Som jeg bemærkede ved Sagens 1ste Behandling, er min Hovedgrund dertil, at Finansministeren ikke kan gaa ind paa den Bestemmelse, der vil medføre et meget betydeligt Tab for Statskassen. Der er naturligvis Usikkerhed om, hvor stort dette Tab er, fordi der ikke foreligger de fornødne statistiske Oplysninger, men det kan meget godt vise sig at blive et Tab paa over 400,000 Kr. Det er for mig en Hovedgrund, da jeg ikke er berettiget til at disponere over Statskassens Indtægter. Det er i Virkeligheden et Stykke Skattelov, man vil sætte ind i denne Lov, og et Stykke Skattelov, der ligger Lovforslaget fjærnt, thi det er ikke engang Auktionsgebyret, der er Tale om, men en Stempelafgift og Halvprocentafgiften, altsaa Materier, der høre under ganske andre Dele af Lovgivningen. Naar Finansministeren nedlægger sit Forbud derimod, maa jeg paa det bestemteste fastholde, at jeg ikke kan modtage en saadan Bestemmelse; men jeg mener desuden, at